

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

v posledních dnech vyvolalo mnoho diskusí motu proprio *Traditionis custodes* papeže Františka.

Vlastní motu proprio je formálně naprosto v souladu s tradiční eklesiologií a zásadami církevního práva. Vrací tedy otázku tradiční liturgie tam, kam patří – do oblasti dogmatu, jehož je liturgie výrazem. Pokud by byl II. vatikánský koncil a nová liturgie ve všech ohledech plně legitimní, bylo by motu proprio *Traditionis custodes* naprosto logickým a legitimním rozhodnutím Svatého otce. Byla by to obdobná situace jako ta, jež nastala s galikánskou liturgií, která byla po tridentské reformě ponechána, ale když se později stala nástrojem k oddělování se od Říma a symbolem hereze, přesto, že byla plně katolická a jinak legitimní, byla jednotně v celé Francii nahrazena tridentskou formou římského ritu. Zajímavé je, jak papež František užitím principů dogmatické katolické Církve hájí nezpochybnitelnost dialektické církve koncilu.

Účelové využívání určitého liturgického anarchismu, zavedeného motu proprio *Summorum Pontificum* ve prospěch tradičního ritu, má sice v současné církevní krizi jisté opodstatnění, ale jenom z principiálních věroučných důvodů, aniž by člověk *per se* tuto anarchii schvaloval, protože „liturgické slavení není soukromou akcí, ale slavením církve, pro kterou je svátostí jednoty“.

Liturgické slavení v rámci tradice je znamením jednoty s katolickou Církví, není soukromou záležitostí či nějakou osobní zbožností, proto se uskutečňuje v rámci struktur, které nám Boží prozřetelnost uchovala, pro nás tedy v rámci Kněžského bratrstva sv. Pia X., založeného katolickou Církví, v podřízení představeným a kněžím ustanoveným pro jednotlivá církevní společenství.

Liturgické slavení v duchovní jednotě s církví koncilu pak sjednocuje s církví koncilu, odvádí od katolické plnosti a ritem této církve koncilu je nový obřad, tradiční katolický obřad v ní působí cizorodě.

Papež tedy, jak výše řečeno, svým motu proprio vrací *de facto* celou diskusi tam, kam patří, totiž na pole věrouky, jak zdůrazňuje i náš generální představený ve svém stanovisku. Papež v doprovodném dopise správně píše: „Existuje úzký vztah mezi volbou slavení podle liturgických knih před Druhým vatikánským koncilem a odmítáním církve a jejích institucí ve jménu toho, co považují za ‚pravou církev‘.“ Ano, to je přesně ono, rozpor mezi církví koncilu a katolickou Církví. Papež František svým rozhodnutím

ukončuje řadu ratzingerovských indultů už z doby působení kardinála Josepha Ratzingera jako prefekta Kongregace pro nauku víry a později jako papeže Benedikta XVI., jejichž cíl papež František rovněž jasně udal ve svém dopise: „Důvody, které vedly svatého Jana Pavla II. a Benedikta XVI. k tomu, aby pro slavení eucharistické oběti povolili možnost používat Římský misál, který promulgoval svatý Pius V. a v roce 1962 upravil svatý Jan XXIII., jsou všem zřejmé. Fakulta, udělená indultem Kongregace pro bohoslužbu v roce 1984 a potvrzená svatým Janem Pavlem II. v motu proprio *Ecclesia Dei* z roku 1988, byla motivována především snahou upřednostnit překonání schismatu s hnutím vedeným biskupem Lefebvrem“ – tedy regularizovat a umlčet Kněžské bratrstvo sv. Pia X. S touto ratzingerovskou farizejskou politikou je tedy konec a těm, kteří linii našeho zakladatele zradili, je nyní řečeno: „Co nám do vás. Vy se hleďte“ (srov. Mt 27,4).

Ti, kteří díky těmto indultům naopak tradici poznali a pochopili problém, nastal nyní rozhodný čas milosti – mají příležitost odvrátit se od koncilního milieu a s věřícími, které okolo sebe za poslední roky shromáždili, hledat místo pro další působení, kde těmito věřícími budou podporováni. V tomto pak jsme připraveni s nimi spolupracovat a morálně je podpořit, jak o tom hovoří P. Davide Pagliarani.

S blízcími se volbami chci připomenout jen některá morální pravidla. Pokud by kandidovala strana katolická, jejíž působení by bylo v souladu s naukou Církve, byla by povinnost ji volit. Pokud taková strana neexistuje, pak je legitimní a vhodné svým hlasem podpořit stranu, která alespoň v oblasti morálky a zájmů veřejného blaha představuje menší zlo. Tato strana však nesmí být marxistická či jinak agresivně protikřesťanská. Menší zlo však nikdy není dovoleno veřejně propagovat či se k němu veřejně hlásit, alebrž ho strpět, abychom zabránili zlu většímu. Jen v tomto smyslu ho tedy lze volit.

Od září dochází v našem českém apoštolátu k určitým změnám v pořadu bohoslužeb a přesunům kompetencí v důsledku naší personální situace.

Věci, které jsou v mé kompetenci z titulu představeného, v mé kompetenci samozřejmě zůstávají, k tomu si vyhražuji v rámci brněnské kaple uzavírání sňatků a studentské katecheze. Zodpovědnost za pastorační péči v brněnské kapli kromě výše uvedeného přebírá od 1. září P. Luděk Čekavý FSSPX, který bude dále působit v Uherském Brodě a Kroměříži.

Já přebírám zodpovědnost za pastorační práci na Pstruží a zůstávám příslušný i pro Zlaté Hory. Na Pstruží budou do personálního posílení mše sv. pouze

dvakrát (v případě páté neděle v měsíci třikrát) měsíčně, vždy v 10.00 hod., ve Zlatých Horách bude mše sv. jednou měsíčně v sobotu a jednou v neděli večer. Příslušnost kněží pro ostatní kaple se nemění, sledujte prosím od září změny bohoslužeb na jednotlivých místech v letáku.

Čtvrtý víkend v září bude ve Zlatých Horách pouť rodin, jak jsem již předeslal v minulém letáku. Hlavní intencí poutě je prosba za ochranu nenarozeného a rodícího se života a za celoživotní věrnost našich dětí katolické tradici.

V pátek začneme v Domě svaté Hedviky v 17.30 hod. společným růžencem, v 18.00 hod. bude mše sv. a po ní adorace do 22.00 hod., zakončená svátostným požehnáním.

V sobotu bude mše sv. v 8.00 hod., po ní čas na snídani a v 10.00 hod. vyjdeme po křížové cestě (modlitba křížové cesty) na poutní místo Panny Marie Pomocné. Kdo nemůže jít pěšky, může dojet na poutní místo automobilem. Na poutním místě bude cca ve 13.00 hod. růženec, zakončený požehnáním.

V 17.00 hod. bude v Domě sv. Hedviky přednáška a poté čas na setkání a zábavu.

V neděli v 10.00 hod. bude mše sv., kterou bude pouť rodin zakončena.

Proviantské zabezpečení si zajišťuje každý sám, v Domě sv. Hedviky bude k dispozici černý čaj, voda se šťávou a horká voda na přípravu kávy, popř. jiných vlastních nápojů.

Děti, které se účastnily táborů, mohou přenocovat v Domě sv. Hedviky, nahlásit se musí do 15. září u P. Marady. Děti přebereme od pátku po večerní mši sv. do mše sv. v sobotu a pak v sobotu před sedmnáctou hodinou do deváté hodiny v neděli. Každý přihlášený obdrží praktické pokyny, je povinen je pročíst a dodržovat, kdo tyto nesplní, nebude k přenocování přijat. Toto přenocování není zpoplatněné, za dobrovolný příspěvek budeme vděční.

Závěrem opět několik slov k opravě našich objektů a naší finanční situaci. Dům svaté Hedviky se díky Vaším příspěvkům a velké pracovní obětavosti kněží, bohoslovců a některých, především místních věřících podařilo připravit do té míry, že mohou probíhat všechny tábory. Momentálně dlužíme ještě firmě REGO 200 000,- Kč. Dokončuje se i dům v Uherském Brodě, zbývá zaplatit rýny a doplatit za fasádu cca 220 000,- Kč. Dle finančních možností chceme pak na podzim pokračovat v rekonstrukci Domu sv. Hedviky, připravená je dlažba a většina oken do kaple. Postupně

pokračujeme i v rekonstrukci v Boršově a dokončení Domu sv. Prokopa na Pstruží.

Za všechny dosavadní příspěvky a pomoc děkujeme, vše, co jsme letos investovali, bylo z darů od českých věřících.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Dopis generálního představeného FSSPX v návaznosti na vydání motu proprio *Traditionis custodes*

(zdroj: *fsspx.news*; německá verze)

*„Tato mše, naše mše, se pro nás má skutečně stát perlou,
pro niž jsme ochotni se všeho vzdát a všechno prodat.“*

Draží členové a přátelé Kněžského bratrstva sv. Pia X., motu proprio *Traditionis custodes* a doprovodný dopis k němu vyvolaly v takzvaných tradičních kruzích velké rozrušení. Můžeme zcela logicky poznamenat, že doba hermeneutiky kontinuity s jejími dvojznačnostmi, iluzemi a snahami o nemožné byla drasticky překonána a smetena ze stolu. Tato velmi jasná a jednoznačná opatření se Bratrstva přímo netýkají, ale měla by nás přimět k hlubokému zamyšlení. K tomu je nezbytné uvažovat o těchto věcech s odstupem a současně si klást onu věčně starou i novou otázku: Proč je tridentská mše i po padesáti letech stále ještě kamenem úrazu?

Ze všeho nejdříve si musíme připomenout, že mše svatá je pokračováním nejzarputilejšího boje všech dob – bitvy mezi královstvím Božím a říší Satanovou. Tato válka dosáhla svého vrcholu na Kalvárii triumfem našeho Pána. Kvůli tomuto boji a vítězství se Kristus stal člověkem. Protože vítězství našeho Pána se uskutečnilo na kříži a skrze jeho Krev, je

pochopitelné, že se i nadále udržuje rovněž skrze boj a protivenství. Každý křesťan je vyzýván k tomuto boji; náš Pán nám to připomíná, když říká, že přišel „na zemi uvésti meč“ (Mt 10,34). Nepřekvapuje tedy, že mše svatá všech časů, která je dokonalým vyjádřením konečného vítězství našeho Pána nad hříchem prostřednictvím jeho smírné oběti, je sama znamením odporu.

Ale proč se stala mše znamením odporu dokonce i v nitru Církve? Odpověď je jednoduchá a nabývá stále jasnějších obrysů. Po padesáti letech jsou její prvky zřejmě každému křesťanovi dobré vůle – tridentská mše vyjadřuje a zprostředkovává určité pojetí křesťanského života a v důsledku toho i Církve, které je naprosto neslučitelné s ekleziologií 2. vatikánského koncilu. Problém se nenachází pouze na rovině liturgické, estetické nebo ryze formální. Problém tkví současně i v rovině naukové, morální, duchovní, ekleziologické a liturgické. Jedním slovem: problém se dotýká bez výjimky všech aspektů církevního života – jedná se o otázku víry.

Na jedné straně se nachází mše všech časů, standarta Církve, která je výzvou světu a je si jistá svým vítězstvím, neboť bitva, kterou vede, není nic jiného než pokračování boje, jež vedl náš Pán ke zničení Satanovy říše. Prostřednictvím mše a skrze ni vtahuje náš Pán křesťanské duše do svého vlastního boje a současně jim dovoluje se podílet na svém kříži i na svém vítězství. Z toho vyplývá zásadně bojovné pojetí křesťanského života. Charakterizují jej dva znaky: duch oběti a neotřesitelná naděje.

Na druhé straně vystupuje mše Pavla VI. jakožto autentický výraz církve, která by chtěla žít v harmonii se světem a naslouchá touhám světa; církve, která již koneckonců nemá proč vést nějaký boj proti světu, protože mu už nemá co vyčítat; církve, která již nemá co učit, protože poslouchá mocnosti světa; církve, která již nemá zapotřebí obět našeho Pána, protože již nemá žádný pojem o hříchu, a proto už nemá co odčiňovat; církve, která již nemá za úkol obnovit všeobecné království našeho Pána, protože by ráda svým dílem přispěla k budování lepšího, svobodnějšího světa, v němž se více uplatňuje rovnost a smysl pro ochranu životního prostředí. Toho všeho by chtěla dosáhnout čistě lidskými prostředky. Tomuto humanistickému poslání, jak si je církevní představitelé stanovili za cíl, musí nutně odpovídat stejně tak humanistická, jakož i desakralizovaná liturgie.

Bitva posledních padesáti let, která se uplynulého 16. července určitě dočkala významného okamžiku, není válka dvou ritů; je to definitivně válka dvou rozdílných, protikladných pojetí Církve a křesťanského života. Tato pojetí jsou absolutně nepřekonatelná a vzájemně neslučitelná. V tomto

smyslu můžeme říci se svatým Augustinem: dvě mše vybudovaly dvě města – mše všech časů vybudovala křesťanské město a nová mše vybudovala město humanistické a laicistické.

Jestliže Pán Bůh toto vše dovoluje, potom zajisté jen proto, aby z toho vytěžil nějaké větší dobro – v první řadě pro nás, kteří máme to nezasloužené štěstí, že známe tridentskou mši a čerpáme z ní užitek. Vlastníme poklad, jehož plnou hodnotu si ne vždy plně uvědomujeme a který snad až příliš často uchováváme jen ze zvyku. Je-li něco cenného vystaveno útoku nebo pohrdání, umožňuje to lépe odhadnout jeho celou hodnotu. Kež tento „šok“, vyvolaný tvrdostí oficiálního textu z uplynulého 16. července, poslouží k obnově, prohloubení a znovuobjevení naší věrnosti vůči tridentské mši. Tato mše – naše mše – se pro nás má skutečně stát perlou z evangelia, pro niž jsme ochotni se všeho vzdát a všechno prodat. Kdo není připraven se všeho vzdát, aby ji získal, není hoden se jí účastnit.

Toto má být naše první reakce na události, které právě otrásají Církví. Naše reakce jakožto kněží a katolických věřících by měla svou hloubkou a šíří daleko předčít všechny možné znepokojivé a někdy beznadějně komentáře.

Pán Bůh sleduje jistě jiný cíl, když dopustil tento nový útok na tridentskou mši. Nikdo nemůže pochybovat o tom, že během posledních let mnoho kněží a věřících objevilo tuto mši a tím se přiblížilo k novému duchovnímu a morálnímu horizontu, který jim otevřel cestu k posvěcování duší. Nedávná opatření zaměřená proti mši svaté přinutí tyto duše vyvodit všechny důsledky z toho, co objevily. Nyní je na nich, aby zvolily to, co žádá svědomí od každého rozumného katolíka. K tomu mají k dispozici prvky rozlišování. Mnoho duší bude stát před důležitou volbou, která se dotýká víry, neboť – zopakujme to ještě jednou – mše je nejvyšší výraz naukové a morální všeobecnosti. V důsledku toho jde o to zvolit si katolickou víru v její plnosti a rozhodnout se pro našeho Pána Ježíše Krista, pro jeho kříž, pro jeho oběť a pro jeho království. Jedná se o to rozhodnout se pro jeho Krev, napodobovat Ukřižovaného a následovat ho s naprostou, radikální a konsekventní věrností až do konce.

Bratrstvo sv. Pia X. si stanovilo jako povinnost pomáhat všem těmto duším, které se momentálně nacházejí v situaci zděšení a zmatku. Nejprve je naší povinností jim pomocí faktů dát jistotu, že tridentská mše nikdy nezmizí z povrchu země; jedná se zde o nanejvýš nutné znamení naděje. K tomu jim musí každý z nás, ať již kněz, nebo věřící laik, nabídnout pomocnou ruku, neboť kdo nemá touhu sdílet s druhými dobro, z nichž profituje, ten není těchto dober hoden. Jen tak opravdu dokážeme svou lásku k duším

a k Církví. Neboť každá duše, kterou získáme pro kříž našeho Pána a jeho nezměrnou lásku, kterou dokázal svou obětí na kříži, je vpravdě získána pro Církev a pro lásku, kterou je prodchnuta – a kterou máme být prodchnuti i my, zejména v tomto okamžiku.

Matce Sedmibolestné svěřme všechny tyto potřeby, k ní směřujeme své modlitby, neboť nikdo neproklonil do tajemství oběti našeho Pána a jeho vítězství na kříži lépe než ona. Nikdo se niterněji než ona nepodílel na utrpení a vítězství našeho Pána. Do jejich rukou vložil Pán celou Církev. Proto jí bylo svěřeno i to nejcennější, co Církev má: závěť našeho Pána – oběť mše svaté.

Menzingen, 22. července 2021,
na svátek sv. Maří Magdaleny

P. Davide Pagliarani, generální představený

Stanovisko P. Tomáše Stritzka FSSPX k prohlášení kardinála Vlka k dekretu *Summorum Pontificum*, přednesené ve Frýdku-Místku dne 15. července 2007

(Doslovný přepis mluveného slova dle nahrávky, která je zveřejněna
na internetových stránkách Kněžského bratrstva sv. Pia X. v ČR.)

Chci říci několik slov k reakcím na dekret *Summorum Pontificum*. Začnu u těch reakcí. Reakce vidíme různé a vidíme zajímavou věc, že dříve teolog, který pohyboval koncilem v tom moderním duchu, Joseph Ratzinger, později kardinál Ratzinger, dnes papež, opět jedná v souladu v podstatě s těmi, kteří jsou hybnou silou moderní destrukce Evropy. On vydává dekret a chválí ho kardinál Lehmann, chválí ho kardinál Schönborn, chválí ho moderní biskupové Francie, celá nejvyšší moderní hierarchie. To může být pro někoho překvapivé. Na druhé straně vidíme takové ty méně významné, jako je kardinál Vlk, a některé biskupy, kteří jsou zhrzeni a kteří jsou

zhrození. Ještě bychom si řekli: Snad je kardinál Lehmann méně moderní? Ale to je velmi nepravděpodobné, to není skutečnost. Čili to zřejmě ukazuje na to, že těm nejvýznamnějším jsou známy papežovy záměry, těm méně významným ty záměry přímo známy nejsou, takže nevědí, o co se jedná, a plně si to neuvědomují. Čili to k tomu ukazuje a ukazuje na to i sám ten dekret, když si ho někdo přečte, nejenom jednou, ale vícekrát, a přemýšlí o něm a hledá tam podstatu věci, přemýšlí bez těchto reakcí, kam chce papež dojít a snaží se najít jednotlivé formulace; a je nutné je zkoumat přesně. Tam se v podstatě jedná o to, že tradiční mše svatá je zařazena do pokoncilního systému jako mimořádná forma liturgie za určitých okolností, za podmínky přijetí koncilu, ekumenismu a Novus Ordo jako hlavního ritu v Církvi. To nám říká ten dekret a to říká i doprovodný dopis papeže. Tam nic jiného není. Tam není nic o návratu k tradici, k tradici ve víře, a o tom, že by měla dominovat tradiční mše; to se tam nikde nevyskytuje. To je touha tradičních katolíků, kteří to tam chtějí číst a v podstatě to interpretují do vět, v kterých to není obsaženo. To je nutné si říct zcela otevřeně. Kardinál Vlk sám o sobě v podstatě dělá shrnutí, které je trefné v mnoha bodech. Když si to přečteme, tak v první části je to poněkud chaotické, protože směšuje v mimořádné formě formu tiché mše svaté s veřejnou. Co se týče tiché mše svaté, tam dochází k uvolnění. Kněz soukromě může číst ritus, který chce, za zavřenými dveřmi. Pokud ho explicitně někdo požádá, tak mu může umožnit účast na této mši svaté. Tady je výslovně to slovo „explicitně“, tj. kněz to nemůže ohlásit a nabádat k tomu věřící. Kněze musí někdo explicitně požádat, aby se směl účastnit; pak se účastnit může. Za zavřenými dveřmi to kněz smí dělat, teď je to legální i v rámci pokoncilní církve, dosud se to dalo udělat stejným způsobem, akorát to bylo ilegální. To je jediná změna. Ale ta tam skutečně je, ta liberalizace soukromé mše. Co se týče té veřejné, tam v podstatě kněz bez rozhodnutí biskupa může vyslyšet, ale nemusí, je nabádán, aby vyslyšel, ale nemusí, pokud má věřící, kteří jsou svázáni s tradiční liturgií. Pokud je skupina věřících, je otázka, co je to skupina, kolik lidí to je, a pokud takovou skupinu má ve své farnosti, ne pokud ji tam svezou z celého okolí, ale má ji ve své farnosti, tak může tuto skupinu vyslyšet. A pokud to není proti pastoračním zájmům atd., má možnost, což když nechce, tak nemá, protože když musí obsloužit tři farnosti, tak nemůže ještě takovou mši už v neděli sloužit, má možnost obrátit se na biskupa, ovšem pokud nechce to dát biskupovi, nemusí, pokud biskup nechce, tak nechce, pokud biskup chce, ale nemůže, může se obrátit do Říma a komise *Ecclesia Dei* mu bude nápomocná a tak dále... V tom se

v podstatě nic oproti té konstituci *Ecclesia Dei afflicta* nemění. Je to v rukou biskupa. A řádným ritem je neustále Novus Ordo, tou mimořádnou formou téže liturgie, jak říká papež, je tradiční mše. Je to pohled na mši svatou, který Msgr. Lefebvre rázně odmítl jako nekatolické pojetí, protože Msgr. Lefebvre řekl, že Novus Ordo není katolické. Novus Ordo není katolický výraz mše svaté, je v podstatě nedostatečný, jako takové to není důstojné zacházení s Nejsvětější Svátostí; čili to není vlastně ten požadavek Msgr. Lefebvra. Ale v první části kardinál Vlk ve své reakci tyto věci směšuje. Pak tam hovoří o misálu z roku 1962, což je nesmyslné, protože lze celebrovat i ze starších knih podle rubrik z 1962, to není problém a byly vydávány vložky, jakožto papíry, svátků, proprií a rubrik, takže lze celebrovat ze starších knih podle nových norem. Čili to lze vytknout té reakci, ale jinak to ostatní v podstatě vychází a vyplývá z toho, co papež napsal ve svém dopise na biskupy i v tom dokumentu. Čili to shrnutí je samo o sobě, řekl bych, trefné. Jinak kardinál Vlk zakončuje větou, která je, myslím si, velmi trefným shrnutím celé situace. Říká: „Pro lefebviány to však postačující nebude, možnosti, které jim zmíněný dekret dává, už mají, to, co odmítají v některých koncilních dokumentech, indult stejně neřeší.“ Čili to není dostačující. Že není dostačující pohled na tradiční mši jako na mimořádný ritus, který je zařazený do ekumenické víry současné doby, to si myslím, že je jasné a v tom má kardinál Vlk pravdu. Pro nás to prostě v tomto pohledu dostačující jistě není, z pohledu postoje Msgr. Lefebvra k Druhému vatikánskému koncilu a k tomu, co následovalo. Možnosti, které zmíněný dokument dává, ty máme, máme kaple, máme možnost sloužit a vysluhovat všechny svátosti, takže tady se také nic nemění, na nás to vliv nemá, my kvůli tomuto dokumentu ani nezačneme, ani nepřestaneme sloužit tradiční mši svatou, a některé koncilní dokumenty, to, co my odmítáme, indult neřeší; to je také pravda. Tam se neřeší vůbec ekleziologie a tyto věci, také to není cílem tohoto dokumentu, ale to zůstává hlavním problémem i ve světle toho dekretu, který vyšel tuším v úterý, kde papež potvrzuje interpretaci *subsistit*, která je v podstatě heretická. Msgr. Lefebvre řekl, že pojem *subsistit* je velmi nebezpečný, protože umožňuje interpretaci, že kromě toho, že Církev Boží je Církev katolická, je možno aplikovat to *subsistit* i na jiná náboženská společenství heretická a na schismatické „církve“ neboli sekty a že to je nekatolické. Bylo mu tehdy řečeno, že přehání, že slyší trávu růst, že to *subsistit* znamená pouze, že Církev Boží je Církev katolická, nic více, nic méně. Nyní z Říma se dozvídáme, že *subsistit* znamená, že Církev Boží je výlučně Církev katolická, což by bylo katolické

učení, ale zároveň se dozvídáme, že *subsistit* zároveň vyjadřuje, že prvky Církve Boží se nacházejí i v heretických sektách, u protestantů a jinde, což už katolické není, nehledě k tomu, že je to nelogické, protože když je výlučně Církev Boží v katolické Církvi, tak jak může být někde jinde. Samozřejmě, že Duch Svatý může působit u každého člověka k jeho obrácení, posvěcení, a když je někdo v nezaviněném omylu, taky ke spáse, ale ne skrze nějakou sektu, to není možné, to není nauka Církve; a nehledě k tomu, že se tam také dozvídáme, že pravoslavné církve jsou „sesterské církve v tom pravém slova smyslu“, že mají hierarchii, mají stejnou víru, což také není pravda, protože tam jsou různé hereze, a že mají jenom jednu vadu, že neuznávají papeže za hlavu Církve. Takže dnes už to není ten jejich hlavní problém, ale dnes je to už jenom určitá vada. Ten dekret přímo říká, že mají „určitou vadu“. Tedy oni nejsou schismatici, nejsou ti, kteří se odloučili od Církve, ale mají jenom určitou vadu. A ta určitá vada tedy překáží tomu plnému porozumění. Ale jinak jsou to sesterské církve v plném slova smyslu, čili najednou Církve Boží zřejmě je i tam, i u nich se naplňuje, což je v podstatě heretické. To je teď oficiálně potvrzeno, čili to, co Msgr. Lefebvre kritizoval po koncilu a na koncilu a bylo mu řečeno, že to tak není, je dnes z Říma zveřejněno. To samo o sobě je také nutné si uvědomit v komplexu chápání toho, co z Říma přichází. Je to tradiční taktika Josepha Ratzingera, tam není nic jiného, je to v podstatě ve stejném duchu; všechno to, co žádal před rokem 1988 po Msgr. Lefebvrovi, přichází znovu. v novém kabátě, ale ten zásadní obsah je tentýž. Čili tady se neděje vůbec nic mimořádného. Jsou jen překvapující určité reakce, ale zřejmě se dá říci, že v tradičních kruzích díky určité únavě z toho dlouhodobého boje by někteří chtěli vidět, že se vše láme, a snaží se právě tento dekret interpretovat pozitivně a zapomínají ho sledovat v celku a v souvislosti s ostatními dokumenty a v souvislosti s tím, co papež momentálně nebo v krátké době dělá – celé to klanění se k Mekce, návštěvy v synagogách a podobné věci. To je tentýž Joseph Ratzinger, který napsal tento dekret, to nejsou dva papežové, to není dvojník, to je prostě tatáž osoba; čili je nutné sledovat teologii právě tohoto člověka, který pohnul celým 2. vatikánským koncilem, byl jedním *z periti*, kteří hráli významnou úlohu na 2. vatikánském koncilu a výrazně ho ovlivnili a mají samozřejmě politické zkušenosti, jak také dosáhnout svých cílů. To bych řekl, že je nutné vidět. K tomuto ještě si dovoluji upozornit na jednu věc: Mluví se tam o Panně Marii, která má žehnat, ovšem nemluví se o Panně Marii, říká se „Maria, Matka Církve“, což je typicky pokoncilní. Matka Církve je samozřejmě

hezký mariánský titul, ale místo toho, aby se říkalo „Panna Maria, Matka Boží“, tak se dnes běžně používá ten titul „Maria, Matka Církve“, když se o Panně Marii mluví, to znamená, že tam jsou škrtnuty dva tituly, které protestantům a ostatním heretikům nejvíce vadí – ta znamená „vždy Panna Maria“, to „vždy Panna“ je pryč, a „Matka Boží“, to „Boží“ také těm heretikům vadí. Matka Církve se dá interpretovat i v ekumenickém slova smyslu. Tedy ten mariánský titul je takový, že sám o sobě není špatný, ale sám o sobě je takový, že umožňuje i tu vsřícnost. Co se týče toho ....., tam Hans Küng velmi ekumenicky vysvětlil, jak je to nutno chápat, aby se protestanti nerozčilovali, a v těch ostatních věcech také. Čili řekl bych, že je důležité s trpělivostí čekat, co bude, nenechat se vyprovokovat k nějakým rychlým reakcím. Samozřejmě, že ten dekret může způsobit i pozitivně to, že se v některých diecézích pro některé tradiční kněze, nebo tradičněji laděné, a pro věřící situace uvolní, to není vyloučeno a to by samozřejmě bylo dobré. Ale samo o sobě je to nutné sledovat jako celek a mít se na pozoru, raději si to několikrát přečíst, srovnat, než k tomu člověk zaujme příliš rychle nějaké stanovisko, tedy k těm novým událostem.

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o primici P. Jakuba Eliáše FSSPX v Brně dne 3. července 2021

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.
Vysoce důstojní pánové, drazí novokněží, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
katolický kněz je dělníkem na vinici Páně. Na vinici, jejímž pánem je náš Pán Ježíš Kristus a z Jeho vůle a milosti nejsme pouhými nádeníky na této vinici, ale i spoludědici. Přesto náš Pán zůstává pánem vinice, tuto vinici získal a obdělal svojí obětí kříže a svlažuje ji svými milostmi a my jako spoludědici máme na této vinici podíl, nejsme však jejími pány. Smíme na ní pracovat, požívat z jejích plodů a dostávat synovskou odměnu. Pracovat musíme v duchu zásady sv. Benedikta, která se stala určujícím základem západní civilizace, k níž i my neodlučitelně patříme: *Ora et labora* – Modli se a pracuj.

Ora – modli se – je předpoklad každého plodného a požehnaného apoštolátu. Bez modlitby, bez vyprošování si nebeského požehnání zůstává apoštolát neplodný, byť by člověk pohyboval masami lidí a měl sebevětší vliv. Trvalé plody v duších může nechat uzrát jen Bůh. Proto apoštolát nelze zaměňovat s propagandou, manipulacemi s lidmi, církevním politikařením a podobně. Základem veškerého apoštolátu je tedy modlitba, oběť mše svaté, duchovní život. Pak také člověk zůstává otevřen pro rozpoznávání Boží vůle, kterou nám Bůh ukazuje skrze okolnosti, do kterých nás staví. Duchovní člověk nelpí na uskutečnění svých idejí, ale je ochoten se sklonit před tím, že Bůh ukazuje jinou cestu. Pokud by se kněz nenaučil pro poznanou Boží vůli potlačovat vůli vlastní, svoji umanutost prezentoval jako vůli Boží, pak by za ním zůstávala jenom snůška katastrof.

Ale nestačí se jen modlit, je třeba i pracovat, a to jak duševně, tak často i manuálně. Je nepopíratelnou skutečností, že pravá zbožnost se neprojevuje netečností, leností, alebrž prací pro čest a slávu Boží, a ne nějakými zbožnými upřílišněnostmi, které bývají útekem z reality do světa iracionality.

Duševní práce znamená především učit, vzdělávat, kázat, vyučovat katechismus, pracovat na tiskovém apoštolátu, být prostředníkem milosti ve svátostech a svátostinách a také vést svěřené duše s pevností a rozhodností, spojenými s milosrdenstvím a láskou. Církev není holubník, proto kněz musí dbát na řád a pořádek ve svěřeném církevním společenství.

K našemu životu, jak řečeno, patří často i práce manuální, která nás udržuje v realitě života, pomáhá zajišťovat naše potřeby a potřeby pro náš apoštolát. Velkopanské a zbohatlické manýry se pro kněze nehodí. Náš Pán se živil jako tesař, sv. Pavel na svých cestách vyráběl stany, byl *skenoipoios*, další apoštolové rybařili a jistě dělali i jiné věci, které nejsou v Novém zákoně popsány. Tak i my se mnohdy musíme podílet na stavbách a údržbě našich domů a konat i jiné potřebné věci – a je to tak dobře, to dělaly celé generace pastýřů před námi, když udržovali kostely a fary a předávali je svým nástupcům. Kněžím byly s Kristovým stádcem svěřeny i hmotné statky zajišťující život Církve. I to je tradice Církve.

Vždy a ve všem kněžském apoštolátu platí zásada: „Člověče, přičiň se a Bůh ti pomůže.“ Nelze zbožně čekat, že nám vše spadne s nebe, ale pokud se jako kněží snažíme, Bůh vždy svojí pomocí přispěje. „Syn člověka přišel, aby sloužil, a ne, aby mu bylo slouženo“ – proto i kněz je Bohem vyvolen a posvěcen, aby sloužil, a ne, aby mu bylo slouženo. Slouženo musí být Bohu, k tomu musí kněz věřící vést, vychovávat a na tom musí pracovat.

V tom spočívá posvěcování kněze. Naopak farizejský klerikalismus, který chce, aby bylo slouženo kněžstvu, je tím nejhlubším pádem do ďábelské pýchy.

Jsou pak v životě kněze i okamžiky zkoušek, kdy přes veškeré úsilí a námahu se zdá, že se vše propadá do temnot a není žádné východisko. Ale pokud naše naděje zůstává u Boha, a ne u prostředků tohoto světa, poznáme, že Bůh sice člověka někdy nechá topit („Gott läßt sinken, aber nicht ertrinken“), ale nikoliv utopit, jak praví krásné německé přísloví.

Takto prožívali svůj kněžský život po dva tisíce let generace kněží před námi, toto bude kněžským životem až do skonání světa. Takové kněžství ustanovil náš Pán Ježíš Kristus, takové kněžství nám předal náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre. Ano, „tradidit, quod et accepit“, předal nám, co sám přijal a co musíme předávat dál – katolickou víru, katolické kněžství, věrnost Církvi Kristově. Jsme kněží Kněžského bratrstva sv. Pia X., abychom zůstali katolíky, a ne abychom se stali jakýmsi tradicionalisty. Abychom zůstali spjati s katolickými předky v naší vlasti a s katolickou tradicí a s katolickými tradicemi v celém světě. To je Církev Kristova.

Katolická tradice není sektářským uniformismem, není novou tradiídeologií, je pokračováním života Církve. Obzvláště v současnosti je důležité si uchovat katolický nadhled a *sentire cum Ecclesia*, a to nejen s Církví před dvěma tisíci, dvěma sty a sto lety, ale i s Církví dnes, s Církví trpící koncilní krizí, v níž mnozí dezorientovaně bloudí. To, že je nám dáno být v plnosti katolíky, v plnosti jednoty s katolickou Církví, nás zavazuje.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání P. Aleše Hakla FSSPX na Cyrilometodějské pouti na Sadech u Uherského Hradiště dne 5. července 2021

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Vysoce důstojný pane rektore, veledůstojný otče děkane, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,

svatí Cyril a Metoděj bývají nazýváni slovanskými apoštolů, našimi otci, učiteli, věrozvěsty. A skutečně jsou tato označení nanejvýš pravdivá a příhodná, protože tito vysoce vzdělaní svatí Boží služebníci se ve vrcholné míře vyznačovali všemi vlastnostmi a ctnostmi, které charakterizují (či by měly charakterizovat) právě Kristovy apoštolů, duchovní pastýře a katolické misionáře:

1) Tito rodní bratři byli naprosto nezištní a obětaví a skvěli se nesmírnou apoštolskou horlivostí při hlásání a prosazování evangelia a při poučování lidu o víře a mravech.

Když cařihradskému patriarchovi přišla žádost velkomoravského knížete Rastislava o poskytnutí učitelů víry pro slovanský lid, opustili svou rodnou zem – v oblasti řecko-makedonské Soluně – a vydali se až na Velkou Moravu, kam roku 863 také úspěšně doputovali. Se svými spolupracovníky z vlasti i později vychovanými domorodými pomocníky začali ihned a neúnavně pracovat na důsledném pokřesťanštění obyvatelstva. To bylo z velké části sice už pokřtěno, ale stále přetrvávaly pohanské pověry a praktiky a chybělo úplné přilnutí ke Kristu a k pravé víře a morálce – lidé uctívali vedle Krista i pohanské modly, přetrvávalo mnohoženství apod. Vinu na tom neslo nedostatečné obrácení lidu kvůli malé horlivosti duchovních správců francko-německých, kteří byli odcizeni slovanskému národu, trpěli pohanské zlořády a zejména neovládali srozumitelný jazyk, takže lid nemohl nábožensky poučovat a vzdělávat. Naproti tomu sv. Cyril a Metoděj kázali ve srozumitelném jazyce a za účelem vzdělávání lidu přímo vytvořili nový literární a liturgický jazyk – staroslověnštinu –, který opatřili i písmem, takže mohli se schválením Říma přeložit všechny důležité knihy – zejména Písmo svaté a knihy bohoslužebné – do srozumitelného jazyka.

Byli též nekompromisní v prosazování křesťanské víry a mravů: přísně kárali a postihovali modloslužbu a pohanskou nemravnost; je známo, že skáceli např. modlu Radegasta na Radhošti a modlu Peruna na brněnském Špilberku.

2) Slovanští apoštolové byli nezávislí na světské moci a sloužili výlučně Bohu a spáse duší, hájili pouze zájmy Krista a Církve.

Oblast Velké Moravy a celé dolní Panonie spadala pod biskupství pasovské a arcibiskupství salcburské, přičemž kněží na Velké Moravě hájili více mocensko-politické zájmy německých panovníků a biskupů než duchovní zájmy Církve. Němečtí duchovní kladli působení sv. apoštolů velký odpor a snažili se různými úskoky jejich misii překazit, protože nechtěli ztratit na

těchto územích svůj vliv. Sv. Cyril a Metoděj totiž usilovali, což se sv. Metodějovi nakonec podařilo, o vynětí tohoto území zpod německé církevní správy a jeho podřízení jakožto misijního území přímo Římu spolu se zřízením misijního arcibiskupství.

3) Tito svatí otcové se vyznačovali naprostou katolickou pravověrností. Odpůrci ve snaze jejich působení překazit a svaté bratry zdiskreditovat je obviňovali z nepravověrnosti. Konkrétně je nařkli z přilnutí k východnímu Photiovu schismatu; ten byl založen na odmítání „filioque“ ve vyznání víry, tedy popíral vycházení Ducha Svatého nejen z Otce, ale také ze Syna v Nejsvětější Trojici. Vítanou záminkou pro toto nařčení byla skutečnost, že Konstantin-Cyryl byl kdysi Photiovým žákem. Nakonec byli sv. Cyril a Metoděj přezkoušeni z pravověrnosti přímo v Římě, přičemž prokázali bezvýhradnou věrnost učení Církve.

4) Svatí Cyril a Metoděj byli zcela poslušní Římu a papežům.

V rozporu se všemi falešnými podezřeními byli slovanští apoštolové ve všem svém konání oddáni katolickému Římu, plně uznávali papežský primát a jemu se beze zbytku podřizovali. Všechny podstatné kroky a počiny své velkomoravské misie předkládali ke schválení římskému papeži, včetně používání staroslověnštiny v liturgii a při překladu posvátných textů. A příslušní římské papežové všechny jejich kroky nejen schválili, ale i velmi pozitivně hodnotili a nešetřili chválou pozhnaného působení svatých bratří.

Milovaní v Kristu, prosme svaté slovanské věrozvěsty Cyrila a Metoděje o přímluvu: za obnovení pravé víry a křesťanské morálky v naší vlasti; za překonání schismatu – totiž aby se rozkolnický Východ po vzoru soluňských bratří sjednotil se Západem v plnosti katolické víry a pod katolickým papežem! Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Exercicie pro ženy – Jaidhof

Začátek 13. 9. – 14.00 hod.

Konec 18. 9. – 13.00 hod.

2500,- Kč (studentky 1500,- Kč)

přihlášky P. Aleš Hakl – pahakl@fsspx.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ – ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

19. 9. a 17. 10. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý kromě 7. a 28. 9. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 9. – 18.00 – Sv. Pia X. – hlavního patrona Bratrstva
4. 9. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 9. Mše sv. není
8. 9. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
28. 9. – 10.00 – Sv. Václava – Mše sv. chorální
29. 9. – 18.00 – Sv. Michaela arch. – patrona bratří Bratrstva
1. 10. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 10. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 2. do 3. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 hod. nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 hod. růženec – 10.00 hod. Mše sv., závěrečné
požehnání a růžencová oběť – od 14.00 hod. růžencová veselice

PRAHA

Praha 7-Holešovice, Avion Club, Heřmanova 719/25

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Svatováclavská slavnost

Praha – 28. září
Mše sv. v Michli – 10.00 hod.
poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
kromě: 26. 9. – 17.30 – Mše sv. chorální
13. 9. – 17.30 – Slavnost posvěcení kostela – Mše
sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí (kromě října) – 18.00 – Mše sv. s lidovým
zpěvem

Každou středu společný růženec a litanie k sv. Josefu – 17.30

3. 10. Mše sv. odpadá

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

19. 9. a 17. 10. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

16. 9. a 14. 10. – 17.30 – Mše sv.

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

11. 9. a 9. 10. – 9.00 – Mše sv. chorální

26. 9. – 10.00 – Mše sv. chorální

24. 10. – 17.30 – Mše sv. chorální

Pout' rodin

Pátek 24. 9.: 17.30 hod. – růženec;
18.00 hod. – Mše sv. a po ní adorace do 22.00 hod.,
zakončená svátostným požehnáním.
Sobota 25. 9.: 8.00 hod. – Mše sv., po ní čas na snídani;
10.00 hod. – modlitba křížové cesty na poutní cestě k Panně
Marii Pomocné;
cca. 13.00 hod. – na poutním místě růženec,
zakončený požehnáním;
17.00 hod. – přednáška v Domě sv. Hedviky (Zamyšlení nad
aspekty křesťanské výchovy v rodinách –
P. Tomáš Stritzko FSSPX) a poté
čas na setkání a zábavu.
Neděle 26. 9.: 10.00 hod. – Mše sv. chorální.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárčovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.